

nu zoo ontzaglijk vele Fransche romans uit, dat er geen bijhouden meer aan is!"

— „Ja, beste meid! Daar zeg je eene groote waarheid!" — viel mevrouw Van Aldersee in. — „Ik geef het op! Vroeger was ik nog al aardig op de hoogte — en kende ik alle Fransche romanschrijvers bij naam — nu zijn er zooveel, dat ik allerlei vreemde namen ontmoet, die mij geheel onbekend zijn! Vertel ons eens, amice! hoe blijf jij op de hoogte?"

Ik wisselde even een vroolijken blik met Betsy, en antwoordde toen:

— „De productiviteit der Fransche romanschrijvers is verbazend. Jaarlijks komen van driehonderd tot vierhonderd deelen uit, en telken jaar stijgt de voortbrenging met vijftig deelen. Het spreekt van zelf, dat men uit die massa eene keuze moet doen"

— „Ja, maar dat is juist het moeielijke!" — viel Betsy in. — „Ik stel buitengewoon belang in nieuw uitgekomen boeken, ik ben volstrekt niet preutsch — maar er zijn toch auteurs, die ik liever niet lees!"

— „Ik zou mijne knappe nicht in elk geval afraden Catulle Mendès, Armand Silvestre en René Maizeroy, die eigenlijk Baron Toussaint heet, in handen te nemen!" — antwoordde ik ernstig. — „Het beste is de verschillende auteurs in eenige categorieën te verdeelen: b. v. 1°. de school der fatsoenlijke *académiciens*, als Feuillet, nu overleden, als Cherbuliez, Theuriet en Loti, bij wie zich aansluiten: Ferdinand Fabre, Malot, Ohnet, Bentzon, (Madame Blanc), Jules Verne, Gyp (Comtesse Martel) en Henry Gréville (Madame Durand)."

— „Geen kwaad van Gyp zeggen!" — riep mevrouw Van Aldersee. — „Gyp is mijn hartlap!"

— „Ik kan niets dan hartelijke sympathie offeren aan Gyp!" — ging ik voort. — „Maar laten wij nu de schifting der verschillende auteurs voortzetten. Na de schrijvers *comme il faut en collet monté* komt de Naturalistische groep onder aanvoering van Zola. Hiertoe behoorden vroeger Guy de Maupassant en J. K. Huysmans, die zich nu van den meester hebben verwijderd. Hem blijven over Alphonse Daudet, Paul Alexis, Hennique, Céard, Lavedan, Camille Lemonnier (een' Belg), Oscar Méténier, en, bij de allerjongsten, Jules Renard. Het zal niet te stout zijn te beweren, dat ieder Fransche roman voor een deel een naturalistisch element bezit. De algemeene richting van den Franschen geest is réalistisch. De nu opkomende smaak voor „wolken van gedroom", als een letterkundig vriend van mij zou zeggen — voor mystiek in den roman, zal weinig aansluitingspunten vinden bij het Fransche volk in het algemeen. Maar de mystieke school bestaat desniettemin, vroeger door een geniaal dichter, Villiers de l'Isle-Adam, aangevoerd, nu gesteund dóór J. K. Huysmans met twee zijner zwakste werken: *En Rade* (1890) en *La Bàs* (1891). Tot deze groep behoort ook een der jongeren, Ch. Nizet, die in 1891 *Suggestion* schreef waarin zelfs de telepathie, suggestie van Parijs naar Warschau, wordt te pas gebracht!

— „Nu!" — riep Betsy opgewekt uit, terwijl de schaduw van hare lange wimpers over hare lichtblozende wangen viel — „Ik vind die telepathie nog